

[Arne Melchior]

måske kun berører kommissionen i kanten af dens virkefelt – og dog.

Det er således i dag, at hvis man bringer, selv ved en fejltagelse, et citat af noget, der er et kunstværk eller i hvert fald bare kan kaldes sådan, et digt, som citeres på forkert måde, eller et digt, som citeres rigtigt, men som vedkommende ophavsmand til digtet ikke mener den pågældende har lov til at benytte, så kan man blive slæbt for retten, og så bliver man straffet. Men hvis man bringer billeder af mennesker med fortegnede ansigter, jeg taler ikke her om karikaturtegninger men fotos af mennesker, som vi ser det nu på alle plakatsøjler – i øjeblikket er det altså ministrene, det går ud over – med en stor, sort klamamse midt i ansigtet, så er det i orden som led i kommunikation og politisk kamp.

Det vil altså sige, at man har retten til det digt på 4 linjer, man har lavet – det går jeg ikke imod at man har – men man har knageme ikke engang retten til sit eget ansigt mere. Enhver kan i sin egen egoistiske interesse tage dit og mit ansigt og lave et stort rødt eller sort kryds hen over det og publicere det i avisen og på banegårdene og på plakatsøjlerne. Jeg udtaler min foragt for den fremgangsmåde fra de pågældende og min absolutte sympati for de mennesker, det går ud over lige i øjeblikket.

Med hensyn til det fremsatte dagsordensforslag vil jeg sige, at selv om dets målsætning nyder betydelig sympati i min gruppe, så mener jeg, det er helt forfejlet, når man står ved starten af en kommissions arbejde, ved en afstemning i folketinget at give den noget som helst pålæg om, hvad den skal barsle med, hvilket resultat den skal komme med. Muligheden for at fremsætte den slags dagsordensforslag vil komme ved alle mulige andre debatter. Mit parti kan sandelig ikke medvirke til at give en ny, endnu knap nedsat kommission besked om, hvad den har at være så venlig at komme frem til af resultater. Vi vil hellere give den alle frie og gode muligheder for at kulegrave stoffet og komme med det, den ønsker at komme med, og intet andet.

Mølgaard (DR):

Jeg vil gerne sige statsministeren tak for den redegørelse om mediekommissionens

nedsættelse og baggrund, han har givet her i dag. Besindighed og vilje til afbalancering synes at karakterisere den, og det skal statsministeren ikke have utak for fra retsforbundets side.

Fra retsforbundets side skal statsministeren heller ikke have nogen gode råd om, at der skal gives mindre tøj, måske mere pisk, til kommissionen. Vi tror i grunden, at denne kommission arbejder bedst under de vilkår, den selv finder er rimelige at arbejde under. Men det er også givet, at der deri ikke fra retsforbundets side ligger nogen som helst anerkendelse af, at der kan ske parlamentarisk ansvarsforflygtigelse i og med, at mediekommissionen er nedsat. Det er klart, at der kan tages initiativer, der kan ydes bevillinger, eller der kan skaffes bevillinger, som måtte kræve politiske initiativer, helt uafhængigt af, at mediekommissionen arbejder.

I retsforbundet er vi ikke blinde for, at den teknologiske og økonomiske udvikling på mediefronten ikke nødvendigvis beforder demokrati og samfundsdebat. Der er andre farer for medierne og befolkningen og samfundsdebatten, ikke kun i den udvikling, som man vel i vid udstrækning må erkende finder sted, uden at man kan gøre så forfærdelig meget, når man nu engang ikke vil være maskinstormer, sådan som statsministeren frasier sig retten til at være i sin redegørelse, efter min opfattelse meget fornuftigt, men også i noget, som i høj grad er problemer, de mest direkte berørte selv er herrer over. Mediernes interessegrupper er jo ikke uden påvirkningsmuligheder over for deres udfoldelsesmuligheder.

Jeg tror meget på de direkte berørtes selvbestemmelsesret og ansvarlighed, når man overlader til dem selv at sikre sig vilkår indbyrdes, der giver fælles overlevelse. Jeg tror det; ja, ikke nok med det: vi ved det af sikker erfaring på overenskomstområdet, privat og offentligt. Lovgiveri og anden offentlig utidig indblanding i processerne er kun skade til. Vi tror afgjort, at det bedste værn for bladene er selvansvar, selvforvaltning og selvbestemmelse. Vi tror, at denne erfaring fra arbejdsmarkedsområdet, som regeringen jo også siger at den har bøjet sig for, kan strækkes langt videre ud.

Vi nærer nogen ængstelse for, om regeringen og folketingsflertallet en dag vil bruge mediekommissionen som instrument til at